

[Bente Juncker]

særlig afskrækkende, når de anskues som uspecificerede besparelser på 1 pct.

Undervisningsministeren mener ikke, at man længere kan bruge salamimetoden med procentnedskæringer, hvor man skærer lag efter lag af ressourcerne i stedet for at koncentrere dem, og det kan vi i CD være helt enige i.

Selve omstillings- og tilpasningsprocessen, hvor man skærer ned på områder med dårlige udsigter for at udvide andre, må medføre forskelle i konsekvenserne for de enkelte hovedområder eller institutioner, og i et resumé fra DVU nævnes en ressourceudvikling, der strækker sig fra 4 pct.s vækst til 5 pct.s reduktion. Det er forståeligt, at der heri ligger kimen til debat.

Virkningen af at omstille og omprioritere kunne mildnes, hvis man accepterede, at det skete over en længere periode. Vi er i CD glade for, at ministeren har givet tilsagn om, at det skal tilstræbes.

Det vigtigste i hele den omstillingsproces, der er i gang, er i CDs øjne, at den sker så sagligt velbegrunderet som overhovedet muligt. Det betyder bl.a., at man må gøre sit yderste for at sikre, at man ikke rammer noget, så det senere giver bagslag.

Et enkelt detailproblem vil jeg godt benytte lejligheden til at gøre opmærksom på. Det er de naturvidenskabelige museers fremtidige situation, men overordnet er det selvfølgelig forskningen som sådan, der ligger én på sinde.

Det er hensigten, at overførsel af forskningsressourcer skal ske væsentlig langsommere end for undervisningsressourcernes vedkommende. Den bedste fremgangsmåde sikres afgjort ved et samarbejde mellem ministerium og uddannelsesinstitutioner. Dette samarbejde stiller ministeren sig selvfølgelig positivt over for, og det er klogt og rigtigt. Det er ønskeligt og nødvendigt, at man på baggrund af en sådan dialog finder frem til en løsning, der sikrer bredde og kvalitet i dansk forskning. Jeg vil tillade mig at citere undervisningsministerens indlæg i Information den 6.-7. april:

»Vi har et godt rektorkollegium, og vi har en forskningspositiv regering. Hvis vi ikke i denne situation kan få et positivt samarbejde i gang, hvornår skulle det så kunne lade sig gøre?«

Når dertil kommer løfte om endnu mere hensyn til forskningen og længere varsler, er det CDs forventning, at man vil begrave stridsøksen. Ingen har interesse i at skade forskningen. Alle må vel kunne samles om ønsket om et uddannelsessystem, der er indrettet på, at flest muligt færdiguddannede kommer i arbejde. Måske kan det kaldes en floskel, men man kan ikke frakende det en vis sandhedsværdi, når det siges: forskning i dag bliver ny teknologi i morgen.

Alle gode kræfter bør kunne forenes i denne sag, og forskerne selv kunne måske give et bidrag, hvis de gjorde sig nogle tanker om at informere om deres arbejde, så også vi, der lever uden for forskningsmiljøerne, kunne få en bedre forståelse af forskningens væsen. Vi ved, at frugtbare forskningsmiljøer ikke bygges op fra den ene dag til den anden, og det må naturligvis mane til ansvarsbevidsthed både hos politikere og i uddannelsesinstitutioner.

Tinning (VS):

Jeg vil godt starte med et citat fra det resumé af disse besparelser, som er blevet tilstillet uddannelsesudvalget. Deri står:

»Alle områder, der i 1986 ville have en mere gunstig standard i ressourceforbruget end den forventede mulige standard på længere sigt, har fået reduceret deres standard svarende til mulighederne på længere sigt.«

Altså de, hvorom det kan forventes, at de har mulighed for at have det for godt, fordi de alligevel på længere sigt skal have det skidt, får det skidt med det samme. Det er i sandhed en besynderlig logik, hvis man overhovedet kan kalde det logik.

Ud over den fremrykkede standardforringelse, hedder det vistnok i teknokratsproget, snakker vi i dag også om den rammebesparelse på 1 pct., som andre efterhånden har sagt så meget om. Det er selvfølgelig rigtigt, at det ikke er en direkte nedskæring, men det er en opskrivning, som ikke kommer.

Jeg vil ikke sige meget mere om selve besparelssiden, det er der for så vidt blevet sagt nok om. Jeg synes, der er nogle andre ting, der er interessante.

Den ene af dem er, at selvfølgelig er der noget nyt i det, undervisningsministeren har foretaget sig i denne omgang, og det ville også være mærkeligt andet. Når vi har fore-